

MUZEUL DE ARTĂ VIZUALĂ GALAȚI

STĂRI

IOAN ORATIE

Coperta 1 : Cai in lan de grau

Coperta 2 : Interior crestin

IOAN ORATIE

Descoperirea universului plastic al creatorilor solicită căi inedite de abordare și paliere neașteptate de înțelegere a operei lor. Este ceea ce se întâmplă și atunci când ne apropiem de creația lui Ioan Oratie. Aș spune, însă, că receptarea picturii lui ne invită la o parcurgere inversă decât cea obișnuită. Adesea, în arta contemporană există un prim nivel de încifrare ce trebuie depășit pentru a ajunge la nivelul următor, de comunicare cu limbajul autorului.

Pictura lui Ioan Oratie pare să configureze, încă de la primul contact cu ea, mai degrabă o atmosferă familiară, amintind una dintre preocupările ce revin periodic în arta românească, și anume ideea de recuperare a tradițiilor noastre. Există la el o evidentă legatură empatetică nu doar cu pictura modernă, dar și cu anumite filoane proprii generațiilor afirmate în a doua jumătate a secolului trecut. Chiar genurile preferate de autor -peisajul, nudul feminin- dar și motivele frecvent întâlnite la el (marginile de sat, interioarele țărănești, compozițiile cu cai, etc...) trimit la această zonă, căreia pare să-i aparțină, și chiar îi aparține într-o anumită măsură, arta lui Ioan Oratie

Însă dincolo de acest palier, parcurgând tot ce se oferă privirii - imagine și materie picturală- înțelegem că universul ce părea cunoscut este de fapt doar un strat exterior, iar dincolo de el îl descoperim pe artist cu modul său propriu de trăire prin pictură.

Acesta este de altfel unul din sensurile esențiale ale artei lui Ioan Oratie, o identificare a momentului trăit cu gestul pictural, o corelare directă a impresiilor cu actul încărcat de o puternică tensiune a transpunerii lor pe suprafața pânzei. Există într-adevăr un ritm alert în execuția lucrărilor sale, provenind dintr-o fervoare interioară și exprimând dimensiunea subiectivă a timpului, dar mai ales imperioasa dorință a artistului de a capta inefabila trecerea a lui.

Ritmul interior determină și gradul de metamorfozare a imaginii, de la reperele unui figurativ cu accente expresioniste până la configurarea ei abstractă, reținând însă în substanța sa elemente ale concretului; acesta este sursa vitală a creației lui, de care artistul rămâne permanent legat.

Cultivarea cu perseverență a peisajului exprimă în mare măsură acest lucru, dar este totodată și o identificare cu acel "spirit al locului", cu așezările unde modestele construcții umane -marginii de sat, străduțe vechi din orașe, case înzăpezite- se contopesc într-o fluidă comuniune cu arborii, cu vegetația sau cu structurile geologice.

Imaginile sunt construite din tușe rezezi, ca de eboșă, din griuri colorate înviorate de pete vii de alb, albastruri, rozuri, galbenuri sau verzuri, cu orchestrări excelente ale zonelor reci și calde. Datorită științei de a distribui accentele, realizând astfel echilibrul cromatic al ansamblului, integrarea în peisaj a figurilor se face firesc. Compozițiile cu cai sunt relevante în acest caz. "Cai jucându-se", "Romantica", "Cai în ploaie", impresionează prin culoare și dinamism, etalând în același timp capacitatea de a concepe într-o unitate perfectă elementele figurative, concretețea detaliilor și formele abstractizate.

De altfel, suitele de lucrări care au un grad mai mic sau mai mare de abstractizare de la "Interiorul creștin", "Atelierul", la "Dealuri", "Adâncul mării", sau "Grădina"- nu pot fi considerate niste opțiuni izolate ale artistului; ele se situează în contextul operei sale ca o parte componentă a aceluiași demers al transpunerii în imagine a propriului univers. Stări sau impresii greu de definit în cuvinte devin imagini convingătoare ce capata valențe melodice datorită ritmului interior pe care-l dezvoltă ("Nostalgie", "Orga", "Parfum de tei").

Indiferent dacă sunt figurative sau abstracte, există în lucrările lui Ioan Oratie o unitate stilistică dată de acea geometrie ascunsă a spațiului, provenită în mare măsură din disciplina de muralist a artistului. El nu pierde niciodată din vedere structura primordială a tabloului, fiindcă spontaneitatea prezentă mereu în pânzele sale, acea prospețime a trăirii care-l cucerește pe privitor este permanent susținută de un spirit ordonator, făcând parte organică din demersul său plastic.

Pictura lui Ioan Oratie reunește forța de expresie a unui temperament dinamic cu vocația pentru echilibrul organizării spațiale a imaginii, astfel încât lucrările lui transmit, cu o stenică dezinvoltură, exuberanța vitalității ce captează autenticitatea unor stări de trăire irepetabile.

Mariana Tomozei Cocos
critic de artă

REFERINȚE CRITICE (selecție)

“....artistul s-a dovedit a fi, pe de o parte, un peisagist cu suflet de poet liric, un analist rafinat al luminii și al culorii transpuse în imagini care, fără a fi bucolice, ating cu delicatețe coarda secretă a nostalgiei, iar pe de altă parte un spirit ludic atras de geometria magică a spațiilor abstracte, definite de tușe riguroase și de pete cromatice care intră în dialog una cu alta grație unei formule prozodice ale cărei reguli trebuie căutate în precipitarea controlată a propriilor sale stări de spirit. Balansul între figurativ și abstract nu trebuie însă interpretat ca fiind expresia unei nehotărâri stilistice majore sau a unei căutări prelungite dincolo de limitele rezonabile ale maturizării artistice. Există, cu alte cuvinte, ceva care unește cele două direcții de dezvoltare a discursului plastic, iar acel ceva rezidă într-o aplecare evidentă spre efectele decorative ale culorii și ale sintaxei compozițiilor. Peisajele, florile, naturile statice poartă amprenta unei „regii” abile care exclude din start inspirația de tip impresionist, lăsând în schimb locul ideii că artistul recompune realul după un model preexistent, cu vagi accente calofile.”

Corneliu Ostahie (fragment din cronică apărută în Capitalul din 22 noiembrie 2005)

„Ioan Oratie s-a remarcat ca un adept al picturii figurative cu rădăcini adânci în tradiția românească de artă; o confirmă cele peste opt expoziții personale organizate în București și Brașov, expoziții ce au fost remarcate atât de critici cât și de publicul iubitor de artă.”

Victor Adam (fragment din cronică publicată în Ploieștii, anul 16, nr.1348, 6-12 dec. 2007)

“ Interesul lui Ioan Oratie în pictură ni se arată a fi -cu adâncă și subtilă cumpănire- îndreptat deopotrivă, către figurativ și către abstract. Ceea ce pare privitorului pasionat de artă doar pendulare între două formule de expresie plastică, se dovedește a fi rezultatul unui demers în care chibzuiala și ludicul își dispută imagini în aparență diverse dar care au ca punct de plecare de fiecare dată, realitatea.”

Roxana Păsculescu (fragment din cronică de la vernisajul expoziției personale, 7-29 februarie 2008, Galeria de artă Irecson)

„ Pictorul ne poartă prin anotimpuri ca și cum, cu fiecare tablou, ar vrea să inventeze rotundul Universului care ne știe, căruia îi suntem parte ba chiar reflectare, pentru că totul în arta sa reclamă prezența omului chiar când el, omul, nu ni se arată decât printr-o poartă boltită, potopită de ninsoare.....”

Paula Romanescu (fragment din cronică de la pagina 5 a publicației „Viața medicală”, nr.8/ 22 februarie 2008)

„ Deși originar dintr-o zonă de munte, Ioan Oratie pare să se impună în primul rând prin peisajele pictate cu sensibilitatea ardentă a unui meridional, îndrăgostit de soare și intensități tonale. Decorativitatea, luminozitatea și senzualismul peisajelor sale îl pun alături de artiștii români a căror creație degajă un lirism aflat la incidența dintre naturalism și vibrația soluțiilor postimpresioniste, cei care au avut ca loc predilect de creație Dobrogea și Balcicul. O materie cromatică vie, potrivită

temperamentului său este disciplinată în elaborări metodice care transformă transcrierea simplă a unor stări de veghe poetică asupra motivului în imagini organizate care înmăgănesc energii cromatice intense. Puternicul cromatism e obținut cu o pensulație degajată, încărcată de expresivitate gestuală. Departate de a acumula pitorescul și agreabilul, peisajele sale cuprind un echilibru de esență clasică între sentimentul în fața naturii și materializarea lui vizuală. Spontană și dezinhbită, pensulația se supune unei intenții de coerență, care face ca tablourile să aibă un efect poetic lesne resimțit. Atras de spectacolul colorat al naturii, artistul pare să afirme în creația lui că lumina însăși este o funcție a culorii, impresia de lumină născându-se din alchimia culorii. ”

Veronica Bodea Tatulea (fragment din cronică “Coloratul concert al naturii” de la pagina 4F din Gazeta de Transilvania- Foaie pentru minte, inimă și literatură, serie nouă, nr. 5525, sâmbătă-duminică, 27-28 septembrie 2008)

„Creațiile prezentate pe simezele buzoiene se încadrează tematic în ciclul celor dedicate satului ardelenesc și peisajului bucovinean dar totodată vor putea fi văzute și lucrări în care figurativul, epurat de detalii, capătă dimensiune abstractă-expressionistă.”

Cristian Ionescu (fragment din articolul „Pictorul Ioan Oratie le arată buzoienilor „ceea ce iubește cel mai mult” la pagina 6 a cotidianului „Opinia Buzăului” din 26 august 2009)

„Teme la guvernare, teme în opoziție. Un grup de cai nervoși, fixați fotometric cu un declic ușor englezesc într-o alergare dezordonată, dar cabrată bine (ceva îi supără, ceva îi mână, ceva îi atrage!) deci oxigen curat!, contrapus zgomotos unei domnițe gustoase, tip seminud-cearceaf sumar- prise de vue Hollywood, într-o poziție relaxată, ținută pe pat de lingoare, înconjurată de perne, caldă, în așteptare (sau în post!), însă nota bene, cu un pic de noroc vie, reală, lipsită clar de mofturile de baclava ale baiaderei clasice de perete-deci, fericire autentică!”

(fragment din articolul lui Sebastian Amza- „Oratie: atitudini și afinități efective” / Ziarul financiar, 27 nov.09)

Gânduri și considerațiuni despre Ioan Oratie (scrise de Rodica Anca Marinescu)

Pe Ioan Oratie l-am cunoscut acum, în momentul când orizontul lui artistic se află plinar constituit și definit atât în trăsăturile de temelie ale făpturii sale artistice pictoricești, cât și în toată bogăția experiențelor succesive, laborios acumulate ale trăirilor emoționale stivuite în memoria sa afectivă.

În prezența lucrărilor sale, privitorul se simte imediat atras de o directețe francă a comunicării, de un discurs vizual cursiv, clar, rostit decis, succint, suplu și animat, captivant prin filonul de adevăr strict personal pe care îl conține și care este atomul trimis spre privitor, cu care acest privitor pactizează concordant de la prima abordare.

Transmisia empatică este irevocabilă, căci e rostită cu o tandrețe cuceritoare și dezarmantă, căci o simți ființială, aurorală, discretă și demnă și e cu atât mai surprinzătoare cu cât în contextul cultural al cotidianului nostru ea apare și acționează ca o benefică baie de oxigenatător de nădejdi elevate în contrast dramatic cu poluata noastră viață, postată pe nicovalea firbinte a crizelor și lovită de ciocanul dezagregării valorilor etern valabile.

Opțiunea lui Ioan Oratie de a ne propune imagini pline de căldură și lumină, de a se cantona bărbătește cu curaj în serenitate și echilibru, de a-și asuma exercițiul dur și necruțător al autocercetării lumii poetice interioare și de a-și scruta forțele ce urcă în conștiința sa din vechime este o garanție a unui mesaj ce răspunde civic și responsabil conjuncturii și tensiunilor tragice ale zilelor noastre.

Atitudinea sa stă în contrast izbitor cu opțiunea unor colegi de-ai săi de generație care reacționează în exprimarea lor artistică cu imagini tensionate sau pline de tristeți, de parcă vectorii liniilor ce compun lucrările sunt lamele ascuțite în zig-zag ale unui fierăstrău sarcastic, cu care înfierează pesimist rănile infestate ale societății, amplificând un sentiment se spaimă și dezolare deja caracteristic trăirilor noastre curente, conștiente sau subiacente.

În concluzie, arta solară, hrănită de o lumină blând învăluitoare ce pătrunde spațiul lucrărilor pictorului Ioan Oratie este expresia unei prezențe demne de a fi consemnată de specialiști și de public, deoarece face parte din mănunchiul de valori artistice de tradiție ale spiritului românesc.

Spun acestea cu certitudinea limpede, confirmată recent- când am traversat spațiul așezărilor rurale românești de unde provine Ioan Oratie și unde am simțit emanația poetică a locului, sincronă și suprapusă fericit cu aura artistului. Acesta se străduiește să figureze bucuria pură, brâncușiană, propunându-ne să ghicim, prin și dincolo de formele și culorile picturii sale figurative, marea și eterna armonie a lumii.

8 septembrie 2009, București

Rodica Anca Marinescu

(text apărut în nr.din noiembrie/ 2009 al publicației „Anticart magazin”)

Să stăm cu îngerii la masă

“Expoziția de pictură, acuarelă, tapiserie și obiect „Stare îngerească” de la Galeria Veroniki Art o selecție ce cuprinde peste 60 de lucrări semnate de opt artiști contemporani Alexandru Antonescu, Dan Constantinescu, Bogdana Conraș, Horea Cucerzan, Mariana Macri (1939 - 2008), Ioan Oratie, Preotul Pantelimon de la Mănăstirea de călugări Oașa din județul Alba și George Tzipoia își propune să ne aducă mai aproape de atmosfera îngerească.

Ioan Oratie aduce în picturile sale o lume fericită să se manifeste în totalitatea ființei ei. Evident, artistul îi acordă această șansă, făcând credibilă nevoia ei acută de spectacol, de mișcare, temperându-i, însă, exuberanța gesturilor.

Dar lumea picturii lui Oratie este bogată în trăiri, în povești frumoase, în doruri profunde după liniștea așezată și densă în tăceri a Ardealului său drag după care tânjește; în mărturisiri îndemnate de simpla trecere prin perimabilul ceas al renunțării, din care înțelege rostul său. Însuși artistul își îndeamnă personajele compozițiilor sale să-și exploreze înlăuntrul trăirii spirituale. „Mirele” și „Mireasa” din expunerea pe tema „Stării îngerești” sunt urmarea unui astfel de gând, crescător prin împlinire.

Mirele poartă haine de arhanghel. Inspiră parfumul mărlui, ținând în mână crinul alb al purității. O lume în care se împletesc simboluri și spațialități germinative.

Vița-de-vie este asemenea vrejului de fasole din poveste care face legătura între pământ și cer, precum scara lui Iacob. Mirele și Mireasa sunt protejați de Maica Domnului cu Pruncul, care le vegheză drumul unuia spre celălalt. Spre iubire. „Ninsoare”, „Interior creștin” și „Timp de regăsire” îi completează urcușul spre starea îngerească. “

(Veronica Marinescu despre expoziția Stare îngerească, catalog expoziție Galeria Veroniky Art, fragment, dec.09)

Ioan Oratie- Culoare în jocul de lumini și umbre, 2009

“Atitudini”, expoziția lui Ioan Oratie de la Galeria de Artă ANA a adus pe simeze lucrări extrem de noi, uleiuri pe pânză dar și pasteluri ori tempera pe hârtie, majoritatea fiind realizate în lunile începutului acesta de toamnă. Operele selectate pentru cea mai recentă personală surprind -față de anterioara prezentare axată asupra satului ardelenesc- alte două dintre temele favorite ale pictorului: “Nudul feminin”și „Calul”.

Ioan Oratie și-a așezat lucrările sub semnul “atitudinii” din două motive esențiale. De data aceasta, în mod explicit, își susține în pictură, cu ardoare ideile plastice. Interesat în egală măsură de figurativ ca și de abstract, artistul Ioan Oratie iubește natura, creație dumnezeiască (inclusiv natura umană), la modul absolut încercând să-i transfigureze elementele în dorința realizării fericite, a unei sinteze de expresie la nivel cromatic și formal.

Dincolo de afirmarea concepției artistice, titlul acoperă și cel de-al doilea înțeles al termenului “atitudini”, acela de “ținută sau poziție a corpului”. Nudul feminin și calul îi oferă și la acest palier pictorului Ioan Oratie pretexte compoziționale în care gestul și mișcarea sunt dinamizate ori dimpotrivă ponderate, în spații vizuale devenite intime pentru privitor. Dincolo de personajele care par să spună povești romantice, fiecare pictură în sine fiind rezultatul unei fine și delicate scenografii, cu adevărat importantă este atmosfera creată. În spatele a ceea ce percem ca firesc, remarcăm că jocul de lumini și umbre este unul studiat în amănunt; albul luminii și negrul întunericului sunt gândite cromatic, culoarea având rolul predominant în lumină ca și în umbră, iar clar-obscurul atunci când se mizează pe el -ca “personaj” principal în pictură- este susținut cu abilitate și căldură. Oricât de neobișnuit ar părea, intuiesc că morbul picturii la Ioan Oratie s-a născut din dorința comunicării către ceilalți a emoțiilor și sentimentelor trăite și legate în special de natură.

Realitatea, așa cum o percepem toți, diversă, surprinzătoare, puternică în culoare ori diafană în transparențe constituie pentru pictorul Ioan Oratie o sursă nepuizabilă de bucurie, un sâmbure care rodește mereu un nou fruct. Raportarea la natură se face de fiecare dată altfel, în cazul acestui pictor, așa cum diminețile însorite ne predispun la visare ori dimpotrivă, ne hotărăsc intensitatea și coerența gândirii logice. Artistul Ioan Oratie este îndubitabil prins în țesătura fascinantă a naturii din care-și trage seva, deopotrivă în cazurile când pictează în aer liber ca și atunci când dorința de intimitate, chiar de schimnicie pune stăpânire pe el- și fără vreo supărare pe natură ori pe oameni, purcede pe drumul dificil al epurărilor și al sintezelor. În mijlocul naturii, acest pictor este ca un receptacol care absoarbe cât de mult din vulcanul de senzații și forme care se desfășoară înlăuntrul și în afara lui. Procesarea datelor este o stare ulterioară, anevoioasă, cu suișuri și coborâșuri, cu încântătoare mulțumiri dar și angoase devastatoare. Acel ceva îndelung căutat, care este și formă și culoare, linie și suprafață, acel ceva, profund, autentic și viguros, spontan în gest dar conceptual în formă, acel ceva care este visul artistului Ioan Oratie capătă substanță.

Nu există ușurințe vizuale și nici false probleme de culoare, pictura de tip fotografie nu este țelul tablourilor semnate Ioan Oratie. Artistul mizează, într-o lume a falselor valori, pe sinceritatea comunicării și nu pe artificiiul atrăgător.

(Roxana Păsculescu- text publicat în nr. 16 al revistei Plai străbun pe 2009 cu prilejul personalei artistului de la Galeria de Artă ANA

IOAN ORATIE

Născut la Zărnești (județul Brașov) pe 9 iunie 1957.
Absolvent al Universității de Arte Plastice București, Facultatea de Arte Decorative și Design,
secția pictură monumentală (profesor Viorel Grimalschi).
Membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România.

Expoziții personale:

1999 Brașov, Sala Victoria
2005 București, Sediul UNESCO
2006 București, Libra Bank; Business International Plaza; Galeria Galateea
2006, 2007 București, Hanul cu Tei
2007 Bușteni, Galeria Silva
2008 București, Galeria Irecson
2008 Brașov, Librăria Okian
2009 Buzău, Galeria UAP-ului, „Ceea ce iubesc eu cel mai mult”
2009 București, Galeria ANA, „Atitudini”
2010 Galați, Muzeul de Artă Vizuală, „Stări”

Expoziții de grup (selecție):

1998 București, Galeria Galla
2000 București, Sala de Expoziții „Constantin Brâncuși”
2000 Reșița, Salonul Artiștilor Plastici
2000, 2002, 2003, 2004 București, Salonul Municipal
2005 București, Galeria Orizont
2006 Bacău / Chișinău, Saloanele Moldovei
2008 București, Galeria Orizont „Conexiune”; Muzeul de Artă Tulcea, „Conexiune”; Buzău, Bienala „Ion Andreescu”;
Târgoviște, Bienala „Gheorghe Petrașcu”; București, Galeria Orizont, „Salonul de artă religioasă”
2009 București, Galeria Apollo, „Calul”; Bușteni, Galeria Silva, „Copacul”; Tulcea, Muzeul de Artă, „DecoArt 2009”;
Constanța, Muzeul de Artă, „Călători în timp și spațiu”; București, Muzeul de Artă, „Călători în timp și spațiu”; Breaza, Expoziție la
Primăria Breaza; Ploiești, Galeria UAP-ului; București, Curtea Veche, „Ipostaze medievale”; București, Galeria Artis, „Salonul
Național de Artă Religioasă”; București, Muzeul Municipal, „Salonul de Iarnă”.
2010 București, galeria Irecson, „Ipostaze estetice”; București, Cărturești, „Conexiuni prin artă”; București, Galeria
Orizont, „Sacrul în artă”; București, Galeria Constantin Piliuț, „de Semne de Floare”, „de Semne de Mers”.

Colaborări la proiecte de artă monumentală:

1995 restaurare pictură murală, Biserica Mănăstirii Plătărești, coordonator prof. Viorel Grimalschi;
1995, 1997 mozaic, Platforma Petromidia Năvodari și mozaic pentru o persoană particulară din Germania;
1996 1997 restaurare pictură murală, Biserica din Deal, Sighișoara, coordonator Romeo Gheorghiu;
1997 pictură murală, Biserica Mănăstirii Cernica;
1999, 2000 pictură murală, Biserica Cotnari, coordonator prof. Sava Nicolae;
2007 mozaic, Hotel Vega din Mamaia, coordonator Marin Deaconu.

Participări la tabere de creație naționale și internaționale:

2004, 2005, 2006 Medgidia, județul Constanța, Tabăra Internațională de Pictură „Lucian Grigorescu”;
2007 Hârșă, județul Prahova, Tabăra de Pictură;
2009 Sucevița, Tabăra Internațională de Pictură (UNESCO); Breaza, Tabăra Internațională de Creație Plastică „Dan Platon”.

Lucrări în colecții de artă de stat și particulare, în România, Spania, Turcia, Japonia, Franța, Germania, SUA.

În prezent locuiește și lucrează la București. Tel: 0724 309 668; ioanoratie@yahoo.com, www.e-galerie.ro, www.onlinegallery.ro

La marginea satului
ulei pe pânză, 65x72 cm

Peisaj din Medgidia
ulei pe pânză, 50x70 cm

Casa roz
ulei pe pânză, 53x57 cm

Înzăpezire
ulei pe pânză, 49x55 cm

Duhul oraşului
ulei pe pânză, 53-57 cm

Strada

ulei pe pânză, 57x53 cm

Silueta orașului

ulei pe carton pânzat, 40x50 cm

Impresii din cheile Dobrogei 2
ulei pe panza, 53x57 cm

Impresii din Cheile Dobrogei
ulei pe panza, 53x57 cm

Atelierul
ulei pe pânză, 53x57 cm

Fagul
acuarelă, 16x21 cm

Gradina
tempera, 29x21 cm

Povârniș
acuarelă, 21x16 cm

Femeie în peisaj
tempera, 25x35 cm

Dealuri 6
ulei pe pânză, 53x57 cm

Parfum de tei 2
ulei pe pânză, 53x57 cm

Grecia 1
ulei pe pânză, 53x57 cm

Romantica
ulei pe pânză, 40x50 cm

Cai în ploaie
ulei pe pânză, 55x60 cm

Turnirul
cărbune și pastel, 25x35 cm

Pregătirea
tempera și pastel, 25x32 cm

Concursul
tempera și pastel, 25x35 cm

Cai jucându-se
ulei pe pânză, 53x57 cm

Iarna - ravășitul oilor
creion și tempera, 25x35 cm

Adâncul mării 1
tehnică mixtă, 90x75 cm

Adâncul mării 2
tehnică mixtă, 90x75 cm

Nostalgie
tehnică mixtă, 67x68 cm

Orga
ulei pe pânză, 75x90 cm

**Organizarea expoziției și concepția catalogului:
Mariana Tomozei Cocoș**

**Tehnoredactarea computerizată a catalogului:
Oana Stratulat**

**Foto:
Roxana Păsculescu**

**Manager:
Dan Basarab Nanu**

MUZEUL DE ARTĂ VIZUALĂ GALAȚI

2010